

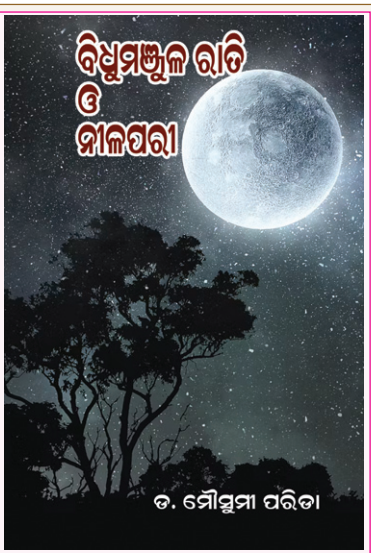
ଧାରାବାହିକ ଉପନ୍ୟାସ

ବିଧିମୂଳକ ରାତି ଓ ନୀଳପରା

ଡ. ମନୋଜ୍ଞନା ପରିଡ଼ା

ଭାଗ-୬

କରୁଥାନ୍ତି। ସେ ତଳୁନତା ଭିତରେ ହଜିଥାଏ। ସେ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରାବଳ୍ୟ ଏତେ ଅଧିକ ଯେ ତାରି ଭିତରେ ସେ ତେଣା ଝାଡ଼ି କ୍ଳାନ୍ତହାନୀ ପ୍ରକାପତ୍ତି-ଏ ଭଳି ଉଡ଼ିବୁଆଁସ ଦିନତମାମ।

ତା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବା କେଜେମା' ତାକୁ କେତେକଣ କହୁଥିବ ଅଥଚ ସେ ଥିବ ଭିନ୍ନ-ଏକ ଦୁନିଆଁର ପରିସାମା ବାହାରେ..ବେଳେବେଳେ ସେ ଭାବେ ସେ ଖାଇବେଳେ କଣ କେଜେମା'ର ପେଟ ପୂରିଯାଏ? ସେ କାହିଁକି ଏତେ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ତା ଖାଇବା, ପିଇବା, ଶୋଇବା, ହସିବା, କାନ୍ଦିବାକୁ ଜରି ରହିଥାଏ? ଯାହା କେହି କରନ୍ତିନି? ତା ପାଇଁ ଭଗବାନ ବୋଧହୁଏ କେଜେ ମା'କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ଏ ସଂସାରକୁ, ତାର ଖୁଆଇ ଦେବାକୁ। ତା ଭଳି ଭଳି ତାକୁ ଏତେ ଆଦର କରି କିଏ ଖୁଆଇବ? କିଏ ତାର ଏତେ ଯତ୍ନ ନେଇ ପାଖରେ ଜରି ବସିବ!

ଭିଜା ଆଖିଦେଖି ଲୀନା ବୁଝିପାରେ ଯେ ତା ମନରେ ବି ଅକଳନ୍ତି କଷ୍ଟ..। ହେଲେ..ତାର ପୁଣି କି କଷ୍ଟ? ତାକୁ ଏମିତି କି ଦୁଃଖ ମାତି ବସେ ?

ଲୀନା ପଚାରେ- ତୋର କଣ ହୋଇଛି କେଜେ ମାଆ? ତୋତେ କଣ ମାଲିକ କି ମାଲିକାଣୀ କିଏ କିଛି କହିଛନ୍ତି ନା ଦେହ ଭଲ ଲାଗୁନି? ତୋ ଗୋଟ ମୋତି ଦେବି ନା ମୁଣ୍ଡ ବି ଚିପି ଦେବି। ଏତିକି କହି ସେ କେଜେ ମା'କୁ ଜବରଦସ୍ତ ପାଖରେ ବସାଇ ତା ମୁଣ୍ଡକୁ କୁନିକୁନି ହାତ ପାପୁଲିରେ ଚିପି ଧରେ। ଆଉ କେଜେ କରନ୍ତିନି? ତା ପାଇଁ ଭଗବାନ ବୋଧହୁଏ କେଜେ ମା'କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ଏ ସଂସାରକୁ, ତାର ଖୁଆଇ ଦେବାକୁ। ତା ଭଳି ଭଳି ତାକୁ ଏତେ ଆଦର କରି କିଏ ଖୁଆଇବ? କିଏ ତାର ଏତେ ଯତ୍ନ ନେଇ ପାଖରେ ଜରି ବସିବ!

(ପୂର୍ବପ୍ରକାଶ ଉପରୁ)

ଅଦୂରରୁ ସବୁଷ ନୟନରେ ଲୀନା ତାହାଁଥିବ ସେ ସଂପାଦିତ ଦୁଃଖଟିକୁ। ଗାଡ଼ିର ଧୂଆଁରେ ସେ ଗାଧୋଇ ପଡ଼ିଥିବ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ। ସାନବାବୁକୁ ଆସାତ ହେବ ବୋଲି ଲୀନା ସେଥିରେ ଥିବା କଣ୍ଠାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗରୁ କାଢ଼ି ଦେଇଥିବ।

ଏମିତି ଏକ ସମ୍ପୋହନ ବେଳାରେ ଏକମାତ୍ର ନିଜର କେଜେମା' ପାଖକୁ ଆସି ପଚାରିବ- ଏଯାଏଁ ଖାଇନୁ ତି? ସାନବାବୁ ତ ଫୁଲ ନେଇ ଚାଲିଗଲେଣି। ଏଥର ତୋ ମୁଖ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା ସରିଗଲା। ଏବେ ଯାଆ ଆଉ ତେରି ନକରି..ଖାଇବୁ। ଗଣ୍ଠାଏ ଖାଇବାକୁ କଣ ସବୁବେଳେ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ? ତୋତେ କଣ ଭୋକ ଶେଷ ହୁଏ ନାହିଁ କଣ? ମୁଁ ଅଧିକାଂଶ ଚୋ ପିଇରେ..। ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ବୁଝୁବୁଝୁ ତୁ ସବୁବେଳେ ନିଜକୁ ଭୁଲି ଯାଉ। ନିଜ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରୁ। ତୋତେ ଯେତେ କହିଲେ ବି

ଲାଇ ହୁଏନି କିଛି! ଏମିତିକା କିଦିଆ ପିଲାଟାକୁ ମୋ ବେକରେ ବାନ୍ଧି ଚାଲିଗଲା ସେ..ମୋତେ ଅସହାୟ କରି। ମୁଁ ଯାହା ବିକଳ ହେଉଛି ତୋ ପାଇଁ ଜୀବନଟା ସାରା! ଏତିକି କହୁ କହୁ କେଜେମା'ର କଣ୍ଠା ଧରିଉଠେ ବେଦନାରେ। କୋହରେ ରୁଛି ହୋଇଆସେ ତା ସ୍ୱର।

ଲୀନା କିନ୍ତୁ କେଜେ ମା'ର ସେ ଭାବନାକୁ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ। ଓଲଟି ତନୁନତାର ସହିତ କହେ- ମୋ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହ'ନି ତୁ କେଜେମା'। କାଣ୍ଡ,ସାନବାବୁ ଆଜି ମୋତେ ଚାହିଁଲେ, ଆଉ ଚିକେ ହସିଲେ ବି। ଏତିକି କହୁକହୁ ତା ଆଖିରେ ହଜାରେ ସ୍ୱପ୍ନ ବୁଣି ହୋଇଯାଏ। ତା ଆଖିପାଖର ମଳୟ ତାକୁ ଛୁଇଁ ବସିଯାଏ ନୀରବରେ, ସେ ଆନମନା ପାଇଁ ଯାଏ ନିର୍ମୂଳକେ। ସାନବାବୁକୁ ହସକୋରାଟାଏ ବି ଦିନଟାଯାକ ତାକୁ ବିଭୋର

କରୁଥାନ୍ତି। ସେ ତଳୁନତା ଭିତରେ ହଜିଥାଏ। ସେ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରାବଳ୍ୟ ଏତେ ଅଧିକ ଯେ ତାରି ଭିତରେ ସେ ତେଣା ଝାଡ଼ି କ୍ଳାନ୍ତହାନୀ ପ୍ରକାପତ୍ତି-ଏ ଭଳି ଉଡ଼ିବୁଆଁସ ଦିନତମାମ।

ତା ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବା କେଜେମା' ତାକୁ କେତେକଣ କହୁଥିବ ଅଥଚ ସେ ଥିବ ଭିନ୍ନ-ଏକ ଦୁନିଆଁର ପରିସାମା ବାହାରେ..ବେଳେବେଳେ ସେ ଭାବେ ସେ ଖାଇବେଳେ କଣ କେଜେମା'ର ପେଟ ପୂରିଯାଏ? ସେ କାହିଁକି ଏତେ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ତା ଖାଇବା, ପିଇବା, ଶୋଇବା, ହସିବା, କାନ୍ଦିବାକୁ ଜରି ରହିଥାଏ? ଯାହା କେହି କରନ୍ତିନି? ତା ପାଇଁ ଭଗବାନ ବୋଧହୁଏ କେଜେ ମା'କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ଏ ସଂସାରକୁ, ତାର ଖୁଆଇ ଦେବାକୁ। ତା ଭଳି ଭଳି ତାକୁ ଏତେ ଆଦର କରି କିଏ ଖୁଆଇବ? କିଏ ତାର ଏତେ ଯତ୍ନ ନେଇ ପାଖରେ ଜରି ବସିବ!

ସେ ହିଁ ତ ତା ବାପା, ମାଆ ସାଙ୍ଗ ସବୁକିଛି। ତା ହାତଧରି ସେ ଚାଲି ଶିଖୁଛି। ତା କାନ୍ଧରେ ଝୁଲି ତା ପଶତ କାନିର ସାହାରାରେ ସେ ବଡ଼ ହୋଇଛି। ଆକାଶର ତାରା ଗଣିଛି। ପୁଣି ତା କୋଳରେ ଭୁଲାଇ ପଡ଼ିଛି। ସେ ହିଁ ତ ତାର ଆଶ୍ରୟ। ତା ବିନା ସେ କଣ ବଞ୍ଚିପାରିବ କେବେ ?

କେଜେମା' ଆଗରେ ମାଆ, ବାପାଙ୍କ କଥା ମନେପଡ଼େ ନାହିଁ। ସେ ତ ସମସ୍ତ ଅଭାବକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି ଏ ଜୀବନରେ। ବଞ୍ଚିବାକୁ ଯାହା ବି ଦରକାର ସବୁ ଯୋଗାଇ ଦେଇଛି। ତା ମନ ବୁଝିଛି। ହସକୁହରେ ତାକୁ କୋଳେ ନେଇଛି। ତା ପରି କିଏ ସେ ହେବ ତା ମନ ବୁଝିବାକୁ! ତାକୁ ବି କେବେ କେମିତି କଷ୍ଟ ହେଉଥିବ? ହେଲେ ସେ ସବୁ ଲୁଚାଏ ତା ଆଗରେ। ତା

ଭିଜା ଆଖିଦେଖି ଲୀନା ବୁଝିପାରେ ଯେ ତା ମନରେ ବି ଅକଳନ୍ତି କଷ୍ଟ..। ହେଲେ..ତାର ପୁଣି କି କଷ୍ଟ? ତାକୁ ଏମିତି କି ଦୁଃଖ ମାତି ବସେ ?

ଲୀନା ପଚାରେ- ତୋର କଣ ହୋଇଛି କେଜେ ମାଆ? ତୋତେ କଣ ମାଲିକ କି ମାଲିକାଣୀ କିଏ କିଛି କହିଛନ୍ତି ନା ଦେହ ଭଲ ଲାଗୁନି? ତୋ ଗୋଟ ମୋତି ଦେବି ନା ମୁଣ୍ଡ ବି ଚିପି ଦେବି। ଏତିକି କହି ସେ କେଜେ ମା'କୁ ଜବରଦସ୍ତ ପାଖରେ ବସାଇ ତା ମୁଣ୍ଡକୁ କୁନିକୁନି ହାତ ପାପୁଲିରେ ଚିପି ଧରେ। ଆଉ କେଜେ କରନ୍ତିନି? ତା ପାଇଁ ଭଗବାନ ବୋଧହୁଏ କେଜେ ମା'କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ଏ ସଂସାରକୁ, ତାର ଖୁଆଇ ଦେବାକୁ। ତା ଭଳି ଭଳି ତାକୁ ଏତେ ଆଦର କରି କିଏ ଖୁଆଇବ? କିଏ ତାର ଏତେ ଯତ୍ନ ନେଇ ପାଖରେ ଜରି ବସିବ!

ସେ ହିଁ ତ ତା ବାପା, ମାଆ ସାଙ୍ଗ ସବୁକିଛି। ତା ହାତଧରି ସେ ଚାଲି ଶିଖୁଛି। ତା କାନ୍ଧରେ ଝୁଲି ତା ପଶତ କାନିର ସାହାରାରେ ସେ ବଡ଼ ହୋଇଛି। ଆକାଶର ତାରା ଗଣିଛି। ପୁଣି ତା କୋଳରେ ଭୁଲାଇ ପଡ଼ିଛି। ସେ ହିଁ ତ ତାର ଆଶ୍ରୟ। ତା ବିନା ସେ କଣ ବଞ୍ଚିପାରିବ କେବେ ?

କେଜେମା' ଆଗରେ ମାଆ, ବାପାଙ୍କ କଥା ମନେପଡ଼େ ନାହିଁ। ସେ ତ ସମସ୍ତ ଅଭାବକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛି ଏ ଜୀବନରେ। ବଞ୍ଚିବାକୁ ଯାହା ବି ଦରକାର ସବୁ ଯୋଗାଇ ଦେଇଛି। ତା ମନ ବୁଝିଛି। ହସକୁହରେ ତାକୁ କୋଳେ ନେଇଛି। ତା ପରି କିଏ ସେ ହେବ ତା ମନ ବୁଝିବାକୁ! ତାକୁ ବି କେବେ କେମିତି କଷ୍ଟ ହେଉଥିବ? ହେଲେ ସେ ସବୁ ଲୁଚାଏ ତା ଆଗରେ। ତା

ବିଶ୍ୱାସ କବିତା

ଖରା

ଡ.ସତ୍ୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର

ଏଇ ଖରା ତୋତେ ଖୋଲିଛି କେତେରେ ଶୀତର ସକାଳେ ବସି ଚୁହିତ ଆସୁରେ ରଜାପିଲା ପରି ପୁଣି ଯାଉ କେବେ ଖସି ।

କୁଡ଼ା ମା'ମୋର ବଡ଼ି ପାରିଥିବ ଖରାରେ ଶୁଖିବ ବୋଲି ମେଘ ତଳେ ଲୁଚି ସୁରୁଜ ହସଇ ଖରା ଖେଳେ ଲୁଚକାଳି। ଧୋଇ ଶୁଖିବାକୁ ଗଦାଏ ଲୁଗାତ ତତେ ବାହେଁ ଘରବାଳି ଏଲନେ ଥିବୁ ତ ସେଇନେ ଫେରାର ରାଗେ ଯାଏ ମୁଁହ ଫୁଲି। ବରଷା ପରେ ତ ବିଲ ପାଗ ହେଲେ ଖରା ଚିକେ ଚାଷୀ ଖୋଜେ ସେତେବେଳେ ତୁ ତ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛେ ଚଷମାପୁଅ ବୁଦ୍ଧି ଖୋଜେ ଖରାବେଳେ ଖରା,ଖରାହୁଡ଼ି ଖରା

ଖରାଦିନ ଖରା ଦେଖୁଛି ଏଦର ଖରାତ ନିଆଁଗୁଳି ମିଶା ବରଷା ପରିକା ଲାଗୁଛି ଲୋତା ନାହିଁ ତୋର ଖରାବ ଖୋରାକ ଜୀବନଟା ଭରା ଖରାରେ ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶ ଜୀବନ ବିନାଶ କରିବ କିଏହେ ଭଲାରେ। ଅଂଶୁପାତର ଆସାତ ମଣିଷ ଦିନଟା କାଟକ ତ୍ରାସେ ରାତି ପବନରେ ତାରକା ଖଟିତ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ବସେ ?

ଲିଙ୍ଗରାଜବିହାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨୦
ମୋ.୯୯୩୮୧୨୭୩୩୧

ରଙ୍ଗଶାଳା

ସନ୍ଧ୍ୟା ରାଣା ପରିଜା

ଅତିଥି ହେବ ବୋଲି ରଙ୍ଗଶାଳାରେ ରତି ଭରିଛି ରାତିରେ। ସକେଳେ ଅଭିସାରିକା ବେଶେ ମାତାଳ କରିବା ପାଇଁ ମତୁଆଲ ଦେହ ଭାର ଆଖିରେ ଭରି ଜୟଧନୁ ଭବନ କାମନା ପାଇଁ ସୁରା ଗୁଣ୍ଠରେ ଢାଳି ଦେବି ବହୁ ବର୍ଷ। ଗୋଲାପୀ ହସ ବଦେଇ ଦେବି ପିଆଲା ପାନ ପାତ୍ର ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଝରୁଥିବି ବୁଝା ବୁଝା ଶିରାକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଖର ନିଃଶ୍ୱାସରେ ବାଡ଼ି ଆଲୁଦର ଅଭିପସା।

ଅତିଥି ହେବ ବୋଲି ତ ଅତରୁ ଅର୍ଥ ରାତ୍ର ଆଉଜି ପଡ଼ିବି ବୋଲି ରାତି ବି ବାଡ଼ିବି ଚିତ୍ତ। ଏ ଗୁମ୍ଫା ସୁମ୍ଫା ଅନ୍ଧାର ବହୁ ବର୍ଷ। ଗୋଲାପୀ ହସ ବଦେଇ ଦେବି ପିଆଲା ପାନ ପାତ୍ର ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଝରୁଥିବି ବୁଝା ବୁଝା ଶିରାକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଖର ନିଃଶ୍ୱାସରେ ବାଡ଼ି ଆଲୁଦର ଅଭିପସା।

ଶୈଳଶ୍ରୀ ବିହାର, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨୧

ସକାଳକୁ ମୋର ଡର

ଭୁଇଚ୍ ଡେଭିଡ଼ ଫିଲିପ

ସୁଧା ଓ ଶେଷ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ, ତାପୁର୍ବରୁ ମୋର ଶୈତର ନାହିଁ ଉପଚାର, ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅନେକ ଦୂର, ଧୂଳି, ମଳି, ନାଳ, ତରିବାକୁ ଡର। ଖରା, ବର୍ଷା, ଶୀତ, କାଳର, ନିଏ ହୋଇଗଲେ ହୁଏ ପାର, ମଗା, ମାଛି, କୁକୁର, ନାଳ, ତାକୁ ସମ୍ଭାଳିବା ଅଟେ ମୋ ପାଇ କଷ୍ଟ। ଶବ୍ଦ, ଗାଳି, ଛିଆ, ଜରି, ବସା କରିବେ ମୋଠି ଆସି। ଛେପ, କଫ, ନିଃଶ୍ୱାସ, ଛିଙ୍କ, ଛି, ଛି, ଗିଆ ବୁଝି ଭୟଂକର। ଆଖି, କାନ, ପାଟି, ଜିଭ, ଚର୍ମ, ଥିଲା ଲୋକ ପାଇ ଭୋଗ ବିକାସ,

ମୋପାଇ କାଳ, ସକାଳକୁ ମୋର ଡର। ଗର୍ଭ ପାତ ଚେଷ୍ଟା ହେଲା ବ୍ୟର୍ଥ, ସକାଳ ବିକଳ, ମୋପାଇ ମୂଳକୁ ଭଲ, ଗିଆ, ବିକଳାଳ ଚାଷାଙ୍ଗକୁ ଝିଅ। ସବୁ ତରିଛି ଆଜି ଯାଏଁ, ଆଖିରେ ଶିକାର, ପାରେନି ପାରି, ରାତିରେ ନିଜର, ସକାଳୁ ମୁଁ ଅତି ପର, ସକାଳକୁ ମୋର ଡର।

ଲେହିରା ଥାନା, କାଟାପାର, ବିହାରଶରିପ, ନାଳୟା, ବିହାର
୮୦୩୧୦୧
ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୭୧୦୪୩୦୩

କବିତାର କଥା

(ଭାଗ-୬୮)

ଉପାକାନ୍ତ ରାଉତ

ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରେମ କବିତା ଲେଖିଥିବାର ବାହାଞ୍ଚେ ମାତୁଥିବା ଜଣେ କବି କହନ୍ତି - 'ପ୍ରେମ କି ଚାଖୁଣି ଭଲ ପାଇବାର ମହୁ , ପ୍ରେମିକା ହେବାର କେତେ ମଜା ଥାଏ ମଜା ମିଳିବକି ହୋଇଗଲେ କାହା ବୋହୂ?'

ଏଇଠି ହୃଦୟ ଓ ଆବେଗର ମିଶ୍ରଣ ଫେଡ଼ା କରୁଥିବା ପ୍ରେମିକ କବିଙ୍କର ଫଂସିକୁ

ସାଧନା, ସିଦ୍ଧି ଓ ସତର୍କତାର କଥା

ଦେଖାଯାଉ । "ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ପ୍ରିୟତମା ତୁମେ ସନ୍ଦେହ ଯେବେ କର ଭାବ କାଳେ ମନେ ଆନ ପ୍ରେମେ ପଡ଼ି କରିବି ତୁମକୁ ପର ଦୁଇଟି ମନକୁ ସନ୍ଦେହ ପରା ନିରବରେ ଯୋଡ଼ି ରଖେ ଛାଡ଼ି ତଳେ ଥିବା ଅଳ୍ପକା କଥାକୁ ଅତି ଗୋପନରେ ମାପେ ମନ ସହ ମନ ଯୋଡ଼ିଯାଏ ବେଶି ଥିଲେ ହରାଇବା ତର।" ପ୍ରେମ କରିବା ଯେମିତି କିଛି ଖରାପ କଥା ନୁହେଁ; ପ୍ରେମ କବିତା ଲେଖିବା ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପଭାବେ ଖରାପ କଥା ନୁହେଁ । ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ବୁଝିବା ଦରକାର ପ୍ରେମ କ'ଣ ? (ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରେମକୁ ବୁଝୁ ବୁଝୁ ଅକାଶରେ ପ୍ରେମ

ହିଁ ହୋଇସାରିଥାଏ) କେଉଁ ପ୍ରେକ୍ଷାପଟରେ ପ୍ରେମର ପରିଭାଷା କ'ଣ, ତାକୁ ସାଧନା କରିବା ଦରକାର ଏବଂ ସେଥିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ସିଦ୍ଧିକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବା ଦରକାର ପ୍ରଥମରୁ ସତର୍କ କରିଦେଇଛି ଯେ ପ୍ରେମକୁ ବୁଝିବା, ପୋଷିବା, ଭୋଗିବା ଓ ପ୍ରେମକବିତା ରଚନା କରିବା ଆଦୌ ସହଜ କଥା ନୁହେଁ।

ତର ବିଦ୍ୟା ଶ୍ରୀରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମାନବରୁ ମାଧବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଥିଲା। ସେଇ ଏକା ତରବିଦ୍ୟା, ବିଚ୍ଛା ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ସାଧ ଗାତରେ ହାତ ପୁରେଇବାର ଦୁଃସାହସ କରୁଥିବା ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ତାହିକ ଗୁଲାଇ ସିଂ କୁ ନିବଂଶ କରି ସର୍ବହରାଟିଏ କରିଦେଉଥିଲା। ଦୋଷ କ'ଣ ତରବିଦ୍ୟା ?

ସେମିତି ପ୍ରେମ ଓ ପ୍ରେମ କବିତା କାହାକୁ ଉତ୍ତମ ପ୍ରେମିକ କି କବିଶ୍ରେଷ୍ଠ କଲାବେଳେ , ଆଉ କାହାକୁ ଚିରକାଞ୍ଚାଳିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଦେଇପାରେ। ଏଥିରେ ପ୍ରେମକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ନିନ୍ଦା କରିବାର କାରଣ କିଛି ନାହିଁ। ସୁତରାଂ ଏହା ସାଧନା , ସିଦ୍ଧି ଓ ସତର୍କତାର କଥା।

ସେମିତି ପ୍ରେମ ଓ ପ୍ରେମ କବିତା କାହାକୁ ଉତ୍ତମ ପ୍ରେମିକ କି କବିଶ୍ରେଷ୍ଠ କଲାବେଳେ , ଆଉ କାହାକୁ ଚିରକାଞ୍ଚାଳିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଦେଇପାରେ। ଏଥିରେ ପ୍ରେମକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ନିନ୍ଦା କରିବାର କାରଣ କିଛି ନାହିଁ। ସୁତରାଂ ଏହା ସାଧନା , ସିଦ୍ଧି ଓ ସତର୍କତାର କଥା।

(କ୍ରମଶଃ)
କଥା ହୁଅନ୍ତୁ : ୯୪୩୭୨୬୧୧୨୫

ଶୁଣି ଯା' ରେ ମିତ

ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ

ଶୁଣି ଯା' ରେ ମିତ ପାରତି ସଙ୍ଗାତ ଲେଖୁଛି ରକତ ଭାଳି; ଭଙ୍ଗାଟ ବାଟାଟେ ଗାଲବି ଗାତ ଟେ ମୟୁର ରାଗ ଟେ ତୋଳି। ମୁଁ ଯେ ବିରହିଣୀ ପାରିବୁ କି ଶୁଣି ମୋର ସେ ବିରହ ଗାନ ? ସୂର୍ଯ୍ୟ ସୁଧାକର ମୋ ପାଇଁ କଠୋର ଅଧିନେ ବରଷେ ଘନ। ତୁହି ଏକ ସାଥୀ ତାମସ ରେ ଭାତି କେବେ ଯଦି ଚାଲିଯିବୁ; ମରମ ତଳର ମୋର ରିକ୍ତ ସ୍ୱର ପାଉଁଶ ସାଜିବ ସବୁ। ଆସୁଥିବୁ ନିତି ରାତି ଗଲେ ବିତି

ବେରୁ ପ୍ରିୟଙ୍କ ବାରତା; ସେ ରହିଲେ ଦୂରେ ମନ କିଆଁ ଝୁରେ ବିଷ ଲାଗେ ସେ ଦୂରତା। ନିଶା ଗତେ ଯଦି ବିଧି ସାଜେ ବାଦା ଆଉ ଖୋଲିବୁନି ମୋତେ; ଭୁଲିବୁ ମୋ ଗାନ ଶୁଣି ପ୍ରାତି ସ୍ୱନ ତୋ ପ୍ରିୟର ରାଗ ତୋତେ ! ଶୁଷ୍କ ବିଭାତେ କାହିଲେ ମୋ ଗତେ ବେଦୁନି ଠିକଣା ମୋର; ମୁଁ ଥିଲି ଅବକା ବିରହିଣୀ ବାଳା ସାଥୀ ମୋର ପରିସରା ସହଦେବସୁଖୀ, ବାଲେଶ୍ୱର ଦୂରଭାଷ : ୭୭୮୮୯୭୨୭୨୭

